

UNWIND DISZTOLÓGIA 1

*Mi lesz, ha
a szüleid téged is
szétbontatnak?*

UNWIND

bontásra ítéelve

NEAL SHUSTERMAN

NEAL SHUSTERMAN

UNWIND

bontásra ítélve

UNWIND DISZTOLÓGIA 1

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Barbara Seranella emlékének

*„Ha több szervdonor lett volna,
a bontásra sosem kerül sor.”*

Az Admirális

Az Élet Törvénye

A hosszú és véres második polgárháború, amelyet „hátországi háború”-ként is ismernek, egyetlen kérdés körül forgott.

A háborút az „Élet Törvénye” néven elhíresült alkotmánykiegészítések zárták le.

Ezt mind az életpárti, mind a választáspárti seregek el tudták fogadni.

Az Élet Törvénye kimondja, hogy az emberi élet szent és sérthetetlen a fogantatástól a gyermek tizenhárom éves koráig.

Tizenháromtól tizennyolc éves koráig azonban a szülők dönthetnek a gyermek visszamenőleges hatályú „abortuszáról”...

...azzal a kikötéssel, hogy a gyermek élete „technikailag” nem ér véget.

A folyamatot, amelynek során a gyermek élete véget ér, szervei mégis életben maradnak, „bontásnak” hívják.

A bontás mostanra bevett és elfogadott gyakorlattá vált társadalmunkban.

Első rész

Három példány

*„Sosem vittem volna sokra, de most statisztikai értelemben
nagyobb esély van arra, hogy valamely részem nagyszerűvé válik
a világ egy pontján. Inkább leszek részben nagyszerű,
mint teljes egészében haszontalan.”*

Samson Ward

I. Connor

– VANNAK HELYEK, AHOVÁ MEHETSZ – mondja Ariana. – És egy ilyen okos srácnak jó esélye van arra, hogy megéri a tizennyolcat.

Connor nem olyan biztos ebben, de Ariana szemébe nézve elillannak a kétségei, még ha csak egy pillanatra is. A lány ibolyaszín íriszét szürke csíkok barázdálják. Igazi divatbolond – mindig rögtön beadatja magának a legújabb pigmentinjekciót, amint forgalomba hozzák. Connor sosem vett részt ebben. Megtartotta a szeme színét olyannak, ahogyan született. Barnának. Tetoválása sem volt soha, mint oly sok kamasznak manapság. Egyedül a nyári napsütés szokta barnára színezni a bőré, de november lévén már az is régen kifakult. Igyekszik nem gondolni arra, hogy talán soha többé nem látja a nyarat. Legalábbis nem Connor Lassiterként. Még mindig képtelen elhinni, hogy tizenhat évesen megfosztják az életétől.

Ariana ibolyaszín szeme csillog, ahogy megtelik könnyekkel. Miközben pislog, a cseppek lecsorognak az arcán.

– Connor, annyira sajnálom.

Átöleli a fiút, és egy pillanatra olyan, mintha minden rendben volna, és csak ők ketten lennének az egész Földön. Connor egy másodpercig legyőzhetetlennek, érinthetetlennek érzi magát... de aztán a lány elengedi, a pillanat tovaszáll, és a fiú visszatér az őt körülvevő világba. Connor ismét érzi az autópálya robaját alattuk, ahogy száguldanak a

kocsik, mit sem tudva arról, nem törődve azzal, hogy ő ott van. Ismét csak egy megjelölt srác, akinek egy hete maradt a bontásig.

Ariana halk, reménytelen szavai nem segítenek. Connor alig hallja őket a forgalom zajában. Azon veszélyes helyek egyikére rejtőztek a világ elől, amelyeknek említésére a felnőttek csak a fejüket ingatják, és hálát adnak, amiért a saját gyerekük nem olyan ostoba, hogy egy autópálya-felüljáró peremén egyensúlyozzon. Connor nem ostobaságból ül oda, még csak nem is a lázadás vezérli – egyszerűen itt érzi úgy, hogy él. Egy jókora tábla mögé rejtőzve üldögél a felüljáró peremén – ez a kedvenc helye. Természetesen elég lenne egy rossz lépés, és véres massa lesz belőle az aszfalton. Connornak azonban a veszély a lételeme.

Egyetlen más lányt sem hozott még ide, ezt azonban Arianának nem árulta el. Behunyja a szemét, érzi a forgalom vibrálását, mintha az ereiben lüktetne, a részévé válna. Ez a hely mindig megnyugtatja, amikor elege van a veszekedésből a szüleivel, vagy valami miatt ki van akadva. De Connor most nincs kiakadva – és már a szüleivel sem veszekszik. Nincs min veszekedni. A szülei aláírták a megrendelőlapot – a dolog eldőlt.

– Megszökhethetnénk együtt – mondja Ariana. – Nekem is elegendő van mindenből. A családomból, a suliból, ebből az egészből. Olajra lépünk és vissza sem nézünk.

Connor megőrül az ötletnek. Megrémíti a gondolat, hogy egyedül kell menekülnie. Lehet, hogy keménynek mutatja magát, lehet, hogy a suliban ő a rosszfű – de egyedül menekülni? Azt sem tudja, van-e elég bátorsága hozzá. De ha Ariana vele tartana, az más. Akkor már nem lenne egyedül.

– Komolyan beszélsz?

Ariana ránéz a varázslatos szemével.

– Persze. Persze hogy komolyan. Elmennék veled. Ha megkérnél.

Connor tudja, hogy ez komoly dolog. Megszökni egy bontásra ítélttel – az már szilárd elköteleződés. A pusztta tény, hogy Ariana megtenné érte, mélységesen meghatja Connort. Megcsókolja a lányt, és minden másról megfeledkezve hirtelen a világ legszerencsésebb fickójának érzi magát. Átöleli – talán kicsit túl szorosán, mert Ariana fészkelődni kezd a karjában. Connor ettől csak még erősebben szeretné szorítani, de leküzdi a késztetést, és elengedi. A lány rámosolyog.

– Olajra lépni... – tűnődik. – Mit jelent ez egyáltalán?

– Ha az ember olajra lép, akkor csúszóssá válik a lába alatt a talaj, és gyorsan, hangtalanul tud távozni.

Ariana gondolkodik egy kicsit, majd elvigyorodik.

– Hmm. Azt hittem, azt jelenti, hogy olajozottan halad minden, és aki olajra lép, azt sosem kapják el.

Connor megfogja a kezét, uralkodnia kell magán, nehogy túl erősen szorítsa. Ariana azt mondta, vele tartana, ha megkérné. Csak most jön rá, hogy még nem tette meg.

– Velem tartasz, Ariana?

A lány elmosolyodik és bólint.

– Hát persze – feleli. – Persze hogy veled tartok.

Ariana szülei nem kedvelik Connort. Szinte hallja őket, amint ezt mondják a lánynak:

– Mindig tudtuk, hogy egyszer bontott lesz belőle. Távol kellett volna tartanod magad attól a Lassiter fiútól.

Sosem hívták Connornak, mindig csak „az a Lassiter fiú” volt számukra. Azt hiszik, pusztán azért, mert Connorral állandó fegyelmezési problémák vannak az iskolában, máris joguk van ítélkezni felette.

Ennek ellenére, amikor aznap délután hazakíséri Arianát, megáll a ház előtt, és egy fa mögül nézi, ahogy a lány belép a házba. Mielőtt hazaindul, az jár a fejében, hogy mostantól az élet kettejük számára a rejtőzködésről fog szólni.

Otthon.

Connor eltűnődik, hogyan hívhatja ezt a helyet az otthonának, amikor éppen arra készülnek, hogy nyomtalanul eltüntessék innen – nemcsak a szobájából, ahol alszik, hanem azoknak a szívéből is, akik elvileg szeretik.

Apja a fotelben ül, és éppen a híreket nézi, amikor Connor belép.

– Szia, apa!

Apja a képernyőre mutat.

– Már megint a tapsolók.

– Most mire csaptak le?

– Felrobbantottak egy Old Navy üzletet az észak-akroni plázában.

– Hmm – mondja Connor. – Azt hittem, jobb ízlésük van.

– Szerintem ez egyáltalán nem vicces.

Connor szülei nem sejtik, hogy Connor tudja, a szétbontására készülnek. Nem kellene tudnia róla, de Connor mindig is remekül értett a titkok kiszimatolásához. Három héttel ezelőtt a tűzőgépet kereste apja otthoni irodájában, amikor a Bahamákra szóló repülőjegyeket talált. Családi vakáció hálaadáskor. Volt azonban egy apró bökkenő: csak három jegy volt a borítékban. Anyjának, apjának és az öccsének. Neki nem. Connor először azt hitte, hogy az ő jegye máshol van, de minél többet gondolkodott rajta, annál gyanúsabbnak tűnt a dolog. Ezért amikor a szülei nem voltak otthon, tüzetesebb kutatásba kezdett, és meg is találta. A bontás megrendelőlapját.

Régimódi, három példányban készült szerződés volt. A fehér már hiányzott, beadták a hatóságokhoz. A sárga elkíséri majd Connort utolsó útjára, a rózsaszín pedig marad a szüleinél, hogy legyen bizonyítékuk arra, amit tettek. Talán majd bekeretezik, és kiakasztják a falra az első osztályos fényképe mellé.

A megrendelés dátuma a nyaralás előtti napra szólt. Őt elviszik szétbontani, a családja pedig elutazik, hogy ne érezzék magukat rosszul miatta. Connor dühében legszívesebben összetört volna valamit. Nem is egyvalamit, sok mindent – de nem tette. Most az egyszer uralkodott magán, és néhány iskolai verekedést leszámítva, amelyekről nem tehetett, elrejtette az érzelmeit. Senkinek nem beszélt a dolgról. Köztudott volt, hogy a bontási megrendeléseket nem lehet visszavonni, ezért nem lett volna értelme hisztizni és tiltakozni ellene. Ráadásul ez a tudás felruházta egyfajta hatalommal. Így sokkal hatékonyabb ütésekert tudott bevinni nekik. Egy nap például virágot vett az anyjának, aki aztán órákig zokogott. Vagy a fizikadolgozatára kapott 4-es. A legjobb jegy, amit valaha szerzett ebből a tantárgyból. Apja kezébe nyomta a dolgozatot, aki rápillantott, és kifutott a vér az arcából. „Látod, apa, egyre jobb jegyeket kapok. Félév végére talán az 5-ös is meglesz.” Apja egy órával később még mindig a fotelben ült, kezében a dolgozattal, és üveges szemmel meredt maga elé.

Connor indítéka egyszerű volt: szenvedjenek! Hadd legyenek tisztában életük hátralévő részében azzal, micsoda borzalmas hibát követtek el.

De ez a bosszú nem volt édes, hiába dörgölte három héten át az orruk alá, semmivel sem érezte jobban magát. Sőt, minden szándéka ellenére, sajnálni kezdte a szüleit, és utálta magát, amiért így érez irántuk.

– Lemaradtam a vacsíról?

Apja nem veszi le a tekintetét a tévéről.

– Anyád hagyott neked egy tányérral.

Connor a konyha felé indul, de apja utánaszól:

– Connor?

Megfordul, és látja, hogy az apja őt nézi. Nem egyszerűen csak nézi, hanem bámulja. *Most fogja elmondani*, gondolja Connor. *Elmondja, hogy szétbontanak, aztán könnyekben tör ki, és egyre csak azt ismételteti, hogy ne haragudjak, ne haragudjak.* Ha így történik, Connor talán még el is fogadja a bocsánatkérését, és megnyugtatja, nem szándékozik megvárni, hogy a bontásra ítélt fiatalokkal foglalkozó rendőrök, az ifi-zsaruk érte jöjjenek. De apja végül csak ennyit mond:

– Bezártad az ajtót, amikor bejöttél?

– Mindjárt bezárom.

Connor bezárja az ajtót, aztán felmegy a szobájába. Elment az étvágya, meg sem nézi, mit tett félre neki az anyja.

Hajnali kettőkor Connor feketébe öltözik, és egy hátizsákba összecsomagol mindent, ami fontos számára. Még mindig marad hely három váltás ruhának. Meglepődik, milyen kevés dolgot érdeemes magával vinnie. Leginkább emlékeket. Emlékeztetőket arra az időre, mielőtt még minden elromlott volna közte és a szülei között. Közte és a világ között.

Connor bekukkant az öccséhez, eljátszik a gondolattal, hogy felébreszti és elbúcsúzik tőle, de aztán elveti az ötletet. Hangtalanul kisurran az éjszakába. Nem mehet biciklivel, mert rászerezelt egy lopásgátló nyomkövető eszközt. Az sosem jutott eszébe, hogy egyszer ő maga lesz az, aki el akarja lopni. Arianáéknak azonban van elég biciklijük, jut mindkettőjüknek.

Ariana háza gyalog húsz percre van tőlük, ha a hagyományos útvonalon megy. Ohio kertvárosaiban az utcákat nem vonalzóval rajzolták, ezért Connor inkább a rövidebb utat választja, és a fák között átvágva tíz perc alatt odaér.

Arianaéék házában nem égnek a lámpák. Connor számított erre. Gyanút kelthetett volna, ha a lány egész éjjel ébren marad. Jobb úgy tenni, mintha aludna, az nem feltűnő. Nem megy túl közel a házhoz. A kert és a veranda fényszórókkal van felszerelve, amelyek azonnal bekapcsolnak, ha mozgást érzékelnek. A vadállatok és a bűnözők elijesztésére szerelték fel őket. Ariana szülei szerint Connor mindkét kategóriába beletartozik.

Előveszi a telefonját, és felhívja az ismerős számot. A hátsó udvar végében lapul az árnyékban, és hallja, ahogy a lány telefonja csörögni kezd az emeleti szobában. Connor azonnal megszakítja a hívást, és még hátrább húzódik, hátha Ariana szülei kinéznek az ablakon. Mit művel? Úgy beszéltek meg, hogy rezgőre állítja a telefonját.

Connor nagy ívben megkerüli a hátsó udvart, elég nagy ívben ahhoz, hogy ne kapcsoljanak be a fényszórók, bár egy lámpa kigyulad, amikor a verandára lép, de csak Ariana hálószobája néz arra. A lány néhány másodperc múlva az ajtóhoz jön, és kinyitja, de éppen csak résnyire, hogy ki tudjon nézni rajta.

– Szia, kész vagy? – kérdezi Connor. Ariana láthatóan nincs kész; köntöst és pizsamát visel. – Elfelejtetted?

– Nem, nem felejtettem el...

– Akkor igyekezz! Minél előbb eltűnünk innen, annál nagyobb előnyre tehetünk szert, mielőtt bárki észrevenné, hogy elmentünk.

– Connor – mondja a lány. – Az a helyzet...

Hallani a hangján az igazságot, hallani abból, milyen nehezen mondja ki a nevét, ahogyan szavaiban ott remeg a bocsánatkérés.

Semmit nem kellene már mondania, mert Connor tudja, mégis hagyja, hogy végigmondja. Mert látja, milyen nehéz neki, és pontosan ezt akarja. Hogy ez legyen a legnehezebb dolog, amit valaha tesz az életében.

– Connor, én tényleg veled akarok menni, komolyan... de ez most nagyon rossz időpont. A nővérem férjhez megy, és tudod, hogy engem választott koszorúslánynak. Meg ott van a sulis is.

– Utálod a sulit. Te mondtad, hogy amint betöltöd a tizenhatot, otthagysz.

– *Kipróbálok* egy évig, hogy nem járok – helyesbít Ariana. – Ez nagy különbség.

– Szóval nem jössz?

– Szeretnék, tényleg, nagyon szeretnék... de nem lehet.

– Tehát minden, amiről beszéltünk, hazugság volt.

– Nem – mondja Ariana. – Nem hazugság, hanem álmom. De a valóság az útjába állt, ennyi történt. A menekülés egyébként sem old meg semmit.

– A menekülés az egyetlen módja annak, hogy életben maradjak – sziszegi Connor. – Sztét fognak bontani, ha esetleg elfelejtetted volna.

A lány gyengéden megérinti az arcát.

– Tudom – mondja. – De engem nem.

Ekkor fény gyullad a lépcső tetején, mire Ariana ösztönösen beljebb húzza az ajtót néhány centiméterrel.

– Ari? – hallja Connor a lány anyjának hangját. – Mi az? Mit csinálsz az ajtónál?

Connor hátrább lép, nehogy észrevegyék, Ariana pedig a lépcső felé fordul.

– Semmit, anya. Mintha prérifarkast láttam volna az ablakból, és meg akartam nézni, nincsenek-e kint a macskák.

– A macskák idefent vannak, drágám. Csukd be az ajtót, és menj vissza lefeküdni!

– Szóval prérifarkas vagyok – mondja Connor.

– Csss! – szól rá Ariana, miközben még beljebb húzza az ajtót, egészen addig, amíg mindössze egy keskeny rés marad, Connor pedig már csak az arca szélét és egyik ibolyaszín szemét látja. – Meg fogod úszni. Tudom, hogy sikerülni fog. Hívj fel, amint valami biztonságos helyen vagy. – Azzal becsukja az ajtót.

Connor hosszú percekig mozdulatlanul áll, egészen addig, míg a mozgásérzékelős lámpa kialszik. Eddig nem szerepelt a terveiben, hogy egyedül menekül, de most rájön, hogy számolnia kellett volna vele. Attól a pillanattól fogva, hogy a szülei aláírták a papírt, Connor magára maradt.

Nem mehet vonattal; nem mehet busszal. Pénze lenne rá, de semmi nem közlekedik éjszaka, reggelre pedig már minden szóba jöhető helyen keresni fogják. A bontásra ítélt fiatalok gyakran választják a menekülést, ezért az ifi-zsaruk külön akciócsoportokat alakítottak ki az elfogásukra. A rendőrség művészi szintre fejlesztette a begyűjtésüket.

Connor tudja, hogy képes eltűnni a városban, mert annyi ott az arc, hogy sosem találkozik az ember kétszer ugyanazzal. Tudja, hogy el lehet rejtőzni vidéken is, ahol kevesebben laknak és egymástól nagyobb távolságra – beveszi magát egy régi pajtába, ahol senki nem keresi. De aztán eszébe jut, hogy erre valószínűleg a rendőrség is gondolt. Lehet, hogy az összes régi pajta valójában csapda, és csak a hozzá hasonló kölykökre várnak. Vagy egyszerűen csak kezd paranoiás lenni. Nem, Connor tudja, hogy a helyzete fokozott elővigyázatosságot igényel – nemcsak ma, hanem végig az elkövetkező két

évben. Amint betölti a tizennyolcat, szabad ember. Persze azután is börtönbe zárhatják vagy bíróság elé állíthatják – de szét már nem bonthatják. Csak addig kellene valahogyan életben maradnia.

Az autópálya mellett van egy pihenő, ahol a kamionosok megállnak éjszakára, ide tart. Azt reméli, el tud rejtőzni egy tizennyolc kerekű monstrum hátsó részében, de hamar rá kell jönnie, hogy gondosan lezárva tartják az árut. Átkozza magát, amiért nem volt annyi előrelátás benne, hogy gondoljon erre. Az előregondolkodás sosem tartozott az erősségei közé. Ha így lett volna, az elmúlt évek során nem került volna abba a rengeteg kényes helyzetbe, amelyek megbélyegezték. Először csak a „problémás” címkét aggatták rá, majd „veszélyes” lett, végül pedig „bontásra ítélt”.

Nagyjából húsz kamion vesztegel a parkolóban, a fényesen kivilágított vendéglőben pedig féltucatnyi kamionsofőr eszik. Hajnali fél négy van. A jelek szerint a kamionosoknak sajátságos biológiai órájuk van. Connor türelmesen figyeli őket. Azután, nagyjából háromnegyed négykor egy rendőrfőnök kanyarodik be hangtalanul a pihenőbe. Se fények, se sziréna. Lassan, cápamódra köröz a parkolóban. Connor abban reménykedik, hogy elrejtőzhet, ám ekkor megpillant még egy járőrautót. Túl sok lámpa világítja meg a parkolót ahhoz, hogy rejtve tudjon maradni az árnyékban, ha pedig futásnak ered, azonnal észreveszik a holdfényben. Az egyik rendőrautó megkerüli a parkoló túlsó végét. Még egy másodperc, és fényszórói megvilágítanak Connort, ezért gyorsan begurul egy kamion mögé, és imádkozik, hogy ne vegyék észre a zsaruk.

Látja, ahogy az egyik járőkocsi lassan elgurul előtte. A kamion másik oldalán a másik rendőrautó araszol az ellenkező irányba. *Talán csak rutinellenőrzés, gondolja. Talán nem engem keresnek.*

Minél tovább gondolkodik rajta, annál inkább sikerül meggyőznie magát, hogy erről van szó. Még nem tudhatják, hogy megszökött. Az apja alszik, mint a bunda, anyja pedig már régen leszokott arról, hogy éjszakánként benézzen Connor szobájába.

A rendőrautók mégis itt közöznek.

A kerekek mögött kuporgó Connor észreveszi, hogy egy másik kamion ajtaja éppen kinyílik. Nem a vezetőfülke ajtaja, hanem a kis hálófülkéé mögötte. A sofőr kilép rajta, nyújtózkodik, és elindul a vendéglő mosdója felé. Az ajtót nyitva hagyja.

Connor a másodperc törtrésze alatt meghozza a döntést, felpattan rejtekhelyéről, és keresztülsprintel a parkolón ahhoz a kamionhoz. Kósza kavicsok csikorognak a talpa alatt futás közben. Nem tudja, hol vannak a rendőrautók, de már nem is foglalkozik velük. Elszánta magát a cselekvésre, most már végig kell csinálnia. Ahogy közeledik az ajtóhoz, fényszórók fordulnak felé, alig kerülnek el. Felrántja a kamion hálófülkéjének ajtaját, beugrik rajta, és behúzza maga mögött az ajtót.

Az ágy majdnem az egész kuckót betölti, Connor azon ül levegő után kapkodva. Mi legyen a következő lépés? A kamionos hamarosan visszatér. Connornak a legjobb esetben is maximum öt perce van, a legrosszabb esetben csak egy. Bekukkant az ágy alá. Ott talán elbújhatna, de két ruhákkal teli katonai zsák teljesen kitölti a helyet. Megtehetné, hogy kihúzza őket, bemászik, és visszahúzza a zsákokat maga elé. A kamionos sosem fog rájönni, hogy ott van. De mielőtt az elsőt kiráncigálhatná, nyílik az ajtó. Connor dermedten áll, képtelen megmozdulni. A fickó megragadja a dzsekijét, és közelebb rántja magához.

– Hé! Te meg ki vagy? Mi a francot keresel a kamionomban?

Háta mögött lassan elgurul az egyik rendőrautó.

– Kérem – nyafogja halkán Connor, mintha egy hangátalakító szerkezeten keresztül beszélne. – Kérem, ne mondja el senkinek! El kell tűnnöm innen. – A táskájába nyúl, matat benne egy kicsit, majd előhúzza egy köteg bankjegyet a tárcájából. – Pénzt akar? Van pénzem. Magának adom, amennyim csak van.

– Nem kell a pénzed – mondja a kamionos.

– Rendben, akkor mit csináljak?

A sofőr még a félhomályban is látja a pánikot Connor szemében, de nem szól semmit.

– Kérem – ismétli Connor. – Bármit megteszek, amit csak akar...

A kamionos egy hosszú másodpercig némán méregeti.

– Szóval így állunk? – mondja végül. Belép a hálófülkébe, és becsukja maga után az ajtót.

Connor behunyja a szemét, bele sem mer gondolni, mibe keveredett.

A kamionos leül mellé az ágyra.

– Hogy hívnak?

– Connor. – Alighogy kimondja, rájön, hogy nem lett volna szabad elárulnia a valódi nevét.

A férfi megvakarja borostáját, és eltűnődik.

– Mutatok valamit, Connor. – Átnyúl Connor fölé, és az ágy mellett csüngő zsebes tárolóból kivesz egy pakli kártyát. – Láttál már ilyet? – A kamionos egyik tenyerébe fogja a paklit, és ügyesen megkeveri fél kézzel. – Nem rossz, mi?

Connor nem tudja, mit feleljen erre, ezért csak bólint.

– És ehhez mit szólsz? – A férfi kivesz egy kártyalapot, egy mozdulattal eltünteti, majd kihúzza Connor ingzsebéből. – Tetszett?

Connor idegesen nevetgél.

– Ezeket a trükköket... – mondja a kamionos. – Ezeket nem én csináltam.

– Ezt... ezt hogy érti?

A férfi feltűri az ingujját, és vastag hegek válnak láthatóvá a trükköket végrehajtó kar könyökénél.

– Tíz évvel ezelőtt elaludtam a kormánynál – magyarázza. – Nagy baleset volt. Elveszítettem a karomat, az egyik vesémet meg még néhány dolgot. De kaptam helyettük újakat, és túléltem. – A két kezére pillant, és Connornak csak most tűnik fel, hogy a kártyatrükkös kéz egy kicsit elüt a másiktól. A kamionos másik kezén vastagabbak az ujjak, és a bőre is valamivel sötétebb.

– Szóval kapott egy új kezet – mondja Connor.

A kamionos felnevet, majd hirtelen elhallgat, és a pótkézre pillant.

– Ezek az ujjak olyasmit tudnak, amit a testem többi része nem. Izommemóriának nevezik. És nem múlik el nap úgy, hogy ne tűnődnék, vajon mi mindent tudott még az a kölyök, akié a kar volt, mielőtt szétbontották...

A férfi feláll.

– Szerencséd, hogy hozzám jöttél – folytatja. – A többi kamionos elvenné, amid csak van, aztán feldobna.

– És maga nem ilyen?

– Nem, én nem. – A férfi kezét nyújt – a *másik* kezét –, Connor pedig megrázza. – Josias Aldridge – mutatkozik be. – Észak felé megyek. Reggelig velem tarthatsz.

Connor a megkönnyebbüléstől teljesen elgyengül. Ahhoz sincs ereje, hogy köszönetet mondjon.

– Nem ez a legkényelmesebb ágy a világon, de megteszi – mondja Aldridge. – Pihenj egy kicsit! Én még kábelt fektetek, aztán indulunk.

Becsukja az ajtót. Connor hallja a mosdó felé tartó lépteit. Végre megnyugszik, csak most érzi, mennyire kimerült. A kamionos nem árulta el az úti célját, csak az irányt, de nem is baj. Észak, dél, kelet, nyugat – mindegy, csak el innen. Ami a következő lépést illeti, nos, először ezen kell túljutnia, majd utána gondolkodhat rajta.

Connor elhelyezkedik az ágyon, és már majdnem elszundít, amikor kiáltást hall odakintről.

– Tudjuk, hogy odabent vagy! Gyere elő és nem esik bántódásod!

Connor szívébe fájdalom hasít. Úgy tűnik, Josias Aldridge bemutatott egy újabb trükköt. Elővarázsolta Connort a rendőrök számára. Abrakadabra. Utazása véget ért, mielőtt elkezdődhetett volna. Connor kinyitja az ajtót, és három rendőrt pillant meg, kezükben fegyverrel.

De nem rá céloznak.

Sőt, háttal állnak neki.

A parkoló túloldalán annak a kamionnak a vezetőfülkéje nyílik, amely alatt Connor rejtőzött néhány perccel ezelőtt, és egy fiatal fiú mászik elő az üres vezetőülés mögül, feltartott kézzel. Connor azonnal tudja, ki az. Ismeri a suliból. Andy Jameson.

Uramisten, Andyt is szét akarják bontani?

Félelem tükröződik a fiú arcán, és valami annál is rosszabb. Teljes megsemmisülés. Connor csak ekkor eszmél saját butaságára. Annyira meglepte az események alakulása, hogy még mindig a nyitott ajtóban áll. A rendőrök nem veszik észre. De Andy igen. Találkozik a pillantásuk, egy másodpercre összekapcsolódik a tekintetük...

... majd valami egészen rendkívüli történik.

Andy kétségbeesett arckifejezését már-már diadalmas eltökéltség váltja fel. Gyorsan elkapja a szemét Connorról, és tesz néhány lépést,

mielőtt a rendőrök letepernék – *szándékosan* úgy helyezkedik, hogy a rendőrök továbbra is háttal legyenek Connornak.

Andy meglátta, és nem árulta el! Ha Andy története véget is ér ezen a napon, ezt az apró győzelmet már senki sem veheti el tőle.

Connor visszahúzódik a kamion hálófülkéjének sötétjébe, és lassan becsukja az ajtót. Odakint a rendőrök elhurcolják Andyt. Connor visszafekszik az ágyra, és váratlanul elerednek a könnyei, mint a nyári zápor. Nem tudja pontosan, kit sirat – Andyt, saját magát, Arianát –, és ettől csak még jobban kell sírnia. Ahelyett, hogy letörölné a könnyeket, hagyja megszáradni őket, mint kisfiúként, amikor másnap reggelre elfelejtett, jelentéktelen dolgok miatt sírt.

A sofőr nem néz be hozzá, hogy ellenőrizze. Connor egyszer csak meghallja, hogy felberreg a motor, és érzi, ahogy a kamion elindul. A jármű mozgása gyengéden álomba ringatja.

Telefonja csörgése riasztja fel. Connor nehezen tér magához. Nem akarja elengedni az álmot. Egy helyről álmodott, ahol járt egyszer, de nem tudja felidézni, pontosan mikor. Egy tengerparti faházban volt a szüleivel, még mielőtt az öccse megszületett. Connor alatt beszakadt egy korhadt deszka a verandán, és a lába sűrű, pamutszerű pókhálóba került. Sikítva ordított fájdalmában és félelmében, hogy az óriáspókok leharapják a lábát. Ennek ellenére mégis jó álom volt – jó emlék –, mert apja kiszabadította, és bevitte a házba, ahol bekötözték a lábát, és leültették a tűz mellé. Finom almaborral kínálták, aminek azóta is érzi az ízét, ha rágondol. Apja elmesélt egy történetet, amire már nem emlékszik, de nem is a történet volt a lényeg, hanem a megnyugtató, hullámverést idéző mély hangja. A kis Connor almabort kortyolgatva simult az anyjához,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mint aki alszik, de valójában próbált feloldódni a pillanatban, hogy az örökké tartson. Álmában sikerült. Lénye átvándorolt a pohárba, szülei pedig finoman az asztalra helyezték, közel a tűzhöz, hogy az örök időkre langyosan tartsa.

Ostoba álmok. Még a jók is rosszak, mert arra emlékeztetnek, milyen szomorú a valóság.

Ismét megcsörren a telefonja, elűzve az álom utolsó foszlányait. Connor majdnem felveszi. A kamion hálófülkéje olyan sötét, hogy először fel sem fogja, hogy nem a saját ágyában van. Csak az menti meg, hogy nem találja a telefonját, és fel kell kapcsolnia a villanyt. Amikor keze falnak ütközik ott, ahol az éjjeliszekrénye szokott lenni, ráeszmél, hogy ez nem a szobája. A telefon tovább csörög. Ekkor jut eszébe minden, végre tudja, hol van. Megtalálja a telefont a hátizsákjában. A kijelző elárulja, hogy az apja hívja.

Szóval a szülei észrevették, hogy eltűnt. Tényleg azt hiszik, hogy fel fogja venni a telefont? Megvárja, amíg bekapcsol a hangposta, majd kikapcsolja a készüléket. Az órája 7.30-at mutat. Kidörgöli az álmat a szeméből, és azon tűnődik, vajon mekkora távolságot tehetek meg. A kamion most éppen áll, de legalább kétszáz mérföldet haladhattak, amíg aludt. Kezdsnek nem rossz.

Kopognak az ajtón.

– Gyere ki, kölyök! Az utazásnak vége.

Connor nem panaszkodik – a kamionos felajánlása így is rendkívül nagylelkű volt. Ennél többet nem fog kérni tőle. Kinyitja az ajtót, hogy köszönetet mondjon a férfinak, de nem Josias Aldridge-dzsel találja szembe magát. Aldridge-et néhány méterrel hátrébb pillantja meg, bilincsbe verve. Egy ifi-zsaru vigyorog Connor képébe. Tíz méterrel odébb Connor apja áll, kezében még a telefonja, amelyről az imént hívta.